

بررسی تأثیر سازوکارهای نظارت بیرونی بر ارتباط بین بیش‌اعتمادی مدیران و بیش‌سرمایه‌گذاری (مطالعه موردی در صنعت دارو)

احمد عظیمی

دپارتمان حسابداری - دانشکده فنی و حرفه ای شهید قاضی طباطبایی ارومیه - دانشگاه فنی و حرفه ای استان آذربایجان غربی

- ایران (نویسنده مسئول)

Ahmad.2007@yahoo.com

مرضیه قلیزاده

عضو انجمن حسابداری ایران

Cpafasb@gmail.com

شماره ۱۲ / پاییز ۱۳۹۸ (جلد اول) / صص ۱۱۹-۱۳۰
چشم انداز حسابداری و مدیریت (دوره دوم)

چکیده

یکی از مهمترین تصمیم‌های پیش‌روی مدیران واحد تجاری تصمیم‌های مربوط به سرمایه‌گذاری است. سرمایه‌گذاری یکی از اجزاء ضروری عملیات هر واحد تجاری است. اتخاذ سیاستهای سرمایه‌گذاری توسط مدیران، نقش بسزایی در ریسک و ایجاد ثروت برای سهامداران دارد. یکی از عوامل مؤثر بر میزان سرمایه‌گذاری‌های یک شرکت، بیش‌اعتمادی مدیران است. در این راستا، پژوهش حاضر به بررسی تأثیر نظارت بیرونی بر ارتباط بین بیش‌اعتمادی مدیران و بیش‌سرمایه‌گذاری شرکت‌های پذیرفته‌شده در بورس اوراق بهادار تهران (صنعت دارو) در بازه‌ی زمانی ۱۳۹۲-۱۳۹۶ می‌پردازد. بدین منظور با استفاده از روش بررسی میدانی و اسنادکاوی، اطلاعات استخراج شده با استفاده از روش‌های آمار توصیفی و الگوی رگرسیون لجستیک مورد آزمون و تجزیه و تحلیل قرار گرفته‌اند. نتایج حاصل حاکی از آن است که بیش‌اعتمادی مدیران دارای رابطه‌ی مستقیم و معناداری با بیش‌سرمایه‌گذاری است که این رابطه توسط نظارت بیرونی تعدیل (کاهش) می‌یابد. به این معنا که وجود نظارت‌های بیرونی صحیح بر تصمیم‌گیری راجع به فرصت‌های سرمایه‌گذاری به وسیله‌ی مدیران واحدهای تجاری که بر اساس منافع شخصی آن‌ها صورت می‌گیرد تأثیر می‌گذارد و سرمایه‌گذاری‌های زیان‌آور به حداقل می‌رساند.

واژه‌های کلیدی: بیش‌اعتمادی مدیران، بیش‌سرمایه‌گذاری، نظارت بیرونی.

مقدمه

واحدهای تجاری، همواره با فرصت‌های سرمایه‌گذاری زیادی رو به رو می‌شوند و نیازمند تصمیم‌گیری منطقی نسبت به یک سرمایه‌گذاری بهینه هستند. در واقع، سرمایه‌گذاری هر واحد تجاری باید با توجه به محدودیت منابع و کارا بودن آن صورت بگیرد؛ اما مسأله‌ی اصلی، انتخاب طرح‌ها و تصمیم‌گیری راجع به فرصت‌های سرمایه‌گذاری به وسیله‌ی مدیران واحدهای تجاری است که بر اساس منافع شخصی آن‌ها صورت می‌گیرد. به عبارتی دیگر، عدم تقارن اطلاعاتی و تضاد منافع، مانع انجام یک سرمایه‌گذاری بهینه می‌شود (یانگ و جیانگ^۱، ۲۰۰۸). از این رو، واحدهای تجاری برای سرمایه‌گذاری در طرح‌های مختلف، باید حد یا میزان سرمایه‌گذاری را با توجه به محدودیت منابع، مورد توجه قرار دهند (مدرس و حصارزاده، ۱۳۸۷). این امر از طریق روش‌های ارزیابی طرح‌ها از جمله ارزش فعلی خالص انجام می‌شود. طبق

¹ Yang & Jiang